

4,800 Kr., og ere af den høitærede Finanzminister i det oprindelige Lovforslag kun foreslaaede for Fremtiden at skulle have 4,400 Kr. Jeg fremhæver dette for at vise, i hvilken Grad man med Hensyn til dette Punkt, med Hensyn til Bevillingsspørgsmaalene, var gaaet Folkethinget imøde, og jeg antager ikke, at jeg tager feil, naar jeg tror, at den høitærede Finanzminister saa til Gjengæld havde den mest begrundede Formening om, at der med Hensyn til det andet Punkt, med Hensyn til Amtstjuernes Bevarelse, var sikket Lovforslaget en gunstig Modtagelse. Med Hensyn til dette Punkt kan jeg ikke Andet end fuldstændig erkjende, at de Udtalelser, som den høitærede Finanzminister i sin Tid ledsagede Lovforslaget med, aldeles stode i Samklang med, hvad jeg tror maa siges at være det ogsaa her almindelig Antagne. Det udtales nemlig i Motiverne, at det ikke kan stemme med Statens Lær, og at Administrationen ikke vil være tilstrækkelig betrygget ved den hidtil brugte Fremgangsmaade, nemlig den, saaledes at nedlægge Amtstjuerne og oprette Filialer, og det gjentages, at det er klart, at de Amtsforvaltere, der paa denne Maade faae et saa overordentlig udvidet Embedsomraade, derved let maa tvinges til at forsømme den Deltagelse i deres Forretninger, som Statsjensens Lær maatte kræve, at de kunne bevare. Der fremhæves, hvor stor Fare man udsætter sig for ved at overlade Filialbestyrerne disse Opkrævninger af Skatter, uden at kunne faae en tilsvarende Sikkerhed, idet det jo er en Selvsølge, at Amtsforvalterne ikke paa nogensomhelst Maade have det ringeste Ansvar for de Penge, der ere i Filialbestyrernes Hænder. Filialbestyreren ubenævnt ikke gennem Amtsforvalteren, er ingen Fuldmægtig, er ikke af ham ansat, det er en ham ganske fremmed og uvedkommende Person, og han har ikke det ringeste Ansvar for de Penge, der bero hos ham, og kan heller ikke have det. Det er derfor ogsaa i Lovforslagets Motiver fremhævet, at det Rigtige jo vilde være, at der ved nærværende Leilighed maatte foretages en fulstændig Opgivelse af dette Princip og saaledes en Gjenoprettelse af alle eller ialtfald af Størstedelen af de alt nedlagte Amtstjuer, men at man, for ikke at berede Sagen ufornødne Vanskeligheder, indskrænkede sig ogsaa paa dette Punkt til kun at kræve, at det nu dog engang maatte vedtages, at de tre tilbagestaaende Amtstjuer, Væbellost, Ribe og Møen, bleve bevarede. Jeg synes, at denne Fordring er saa billig, at denne Fordring i den Grad maa siges at være imødekommende, at det næsten er uforsaaeligt, hvorledes den har kunnet finde saa stor Modstand. Ganste vist anerkjender jeg, at Resignation under mange Forhold er en Dyd, men man kan maaste drive selv Dyder altfor

vidt, og det forekommer mig, at den Resignation, som den høitærede Finanzminister vil vise ligeoverfor den Form, hvori Folkethinget har vedtaget Forslaget, dog gaar noget vel vidt. Det Allerværste, der jo dog kan ske, er, at det hele forsvinder, at vi blive staaende ved det Nærværende, og vi maa altsaa til Syvende og Sidst indskrænke os til at spørge om, hvorledes vi da ere situerede. Lader os opgive Tanken om at faae den mindste Forbedring, lader os aldeles lade det Spørgsmaal gaa ud, og spørge, hvorledes vi ere situerede, naar der slet ingen Lov kommer, hvis det hele Revisionsarbejde leder til, at vi slet ingen Lov faae, og saa sammenligne, hvad der da bliver Tilfældet, med, hvad der vil blive Tilfældet, hvis vi gaa ind paa Loven i den Skikkelse, hvori den nu er forelagt.

Jeg skal da for det Første fremhæve efter den Undersøgelse, jeg har kunnet give Sagen, det, som jeg maa sige er Fordelene, og dernæst skal jeg deroverfor fremhæve Tabene og vel at mærke, jeg beder det bemærket, jeg taler slet ikke om Finanzministerens Forslag, men om den bestaaende lovlige Tilstand, altsaa om det, der bliver tilbage, naar Lovforslaget rent forsvinder. Her siger jeg, at Fordelene ville, saavidt jeg skjønner, væsentlig kunne finde deres Udtryk deri, at der bliver indrømmet et Uderstillæg til paa 600 Kr., og at der i Kolding indføres Noget, der kaldes en fast Oppebørselsstue. Finanzministeren vilde have havt denne Amtstue definitivt i Kolding, Loven udtaler sig overmaade mystisk derom; man har indrømmet Noget, men det maa ikke være en Amtstue, det er en Oppebørselsstue. Man maa nu ikke gaa hen og tro, at det er altfor Meget, der bliver indrømmet ved her at tillade en fast Oppebørselsstue i Kolding; thi der er tilføjet Loven end § 8 og den lyder saaledes: Det bestemmes ved særlig Lov, naar Oppebørselsstuen i Kolding vil være at nedlægge, samt hvilke Forøgelse derved muligvis ville nødvendigiggøres i Lønninger eller Kontorhold for andre Amtsforvalterembeder. Her har Lovgiveren aldeles udtrykkelig udtalt, at Forholdet paa ingen Maade maa misforstaaes med denne Oppebørselsstue, Sværdet hænger over dens Hoved, det skal tages under nærmere Overveelse, naar den skal nedlægges, og dens Forretninger fordeles under andre Amtstjuer, lad os altsaa ikke vurdere denne Fordel altfor højt; det var imidlertid Fordelen Nr. 2. De andre Fordele ere saa minime, at jeg i Dieblisset ikke skal opholde mig ved dem, jeg maatte bruge Mikroskop for at finde dem, og mine Dine ere ikke saa stærke, at jeg uden Nødvendighed indlader mig derpaa. Det var altsaa Fordelene, man vilde faae ved Loven, som Loven vilde indeholde udover den bestaaende Tilstand, men nu kommer, hvad man mister, hvis